

**Військова служба
правопорядку у Збройних
Силах України. Історія,
сучасний стан, основні
нормативні акти, коментарі і
роз'яснення, судова практика**

Ця збірка висвітлює історію утворення, розвиток та сучасний стан Військової служби правопорядку у Збройних сил України; правову базу її діяльності і коментарі з роз'ясненнями основних аспектів правового регулювання.

Видання розраховане на широкий загал зацікавлених читачів; військово-зобов'язаних та військовослужбовців; працівників правоохоронних органів, органів правосуддя, практикуючих правників; здобувачів юридичної освіти та їх викладачів.

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА ПРАВОПОРЯДКУ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН,
ОСНОВНІ НОРМАТИВНІ АКТИ,
КОМЕНТАРІ І РОЗ'ЯСНЕННЯ,
СУДОВА ПРАКТИКА

За загальною редакцією
доктора юридичних наук, професора,
Коропатніка Ігоря Миколайовича

Видавничий дім
«ПРОФЕСІОНАЛ»
Київ — 2022

Упорядники:

Ануфрієв Микола Іванович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, почесний ректор Міжнародної кадрової Академії генерал-полковник міліції;

Копотун Ігор Миколайович — доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, директор Європейського інституту післядипломної освіти;

Коропатнік Ігор Миколайович — доктор юридичних наук, професор, начальник кафедри правового забезпечення Військового інституту Національного університету імені Тараса Шевченка Коропатнік Ігор Миколайович;

Кривенко Олександр Васильович — кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри правового забезпечення Національного університету оборони України імені Івана Чернязовського, генерал-лейтенант;

Петков Сергій Валерійович — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри публічного та приватного права Гуманітарного навчально-наукового інституту Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського.

В 42 **Військова служба правопорядку у Збройних Силах України.** Історія, сучасний стан, основні нормативні акти, коментарі і роз'яснення, судова практика. — К. : ВД «Професіонал», 2022. — 494 с.

ISBN 978-611-01-2626-7

Ця збірка висвітлює історію утворення, розвиток та сучасний стан Військової служби правопорядку у Збройних сил України; правову базу її діяльності і коментарі з роз'ясненнями основних аспектів правового регулювання.

Видання розраховане на широкий загал зацікавлених читачів; військово-зобов'язаних та військовослужбовців; працівників правоохоронних органів, органів правосуддя, практикуючих правників; здобувачів юридичної освіти та їх викладачів.

УДК 341.3223.5(477)

ISBN 978-611-01-2626-7

© Видавничий дім «Професіонал», 2022.

ВСТУП

Військова служба правопорядку у Збройних Силах України (ВСП) — це спеціальне правоохоронне формування у складі Збройних Сил України.

Днем створення ВСП є 19 квітня 2002 року, коли було видано перший наказ по ВСП про початок формування її структурних підрозділів.

Стратегічним оборонним бюлетенем України 2016 року передбачалося перетворення Військової служби правопорядку у ЗСУ на Військову поліцію.

Військова поліція (також Воєнна поліція, воєнпол), ВП — створений у багатьох країнах світу спеціальний правоохоронний орган з підтримання правопорядку в Збройних силах та інших військових і воєнізованих формуваннях, утворених відповідно до законодавства. Як правило, військова поліція є самостійним органом військової юстиції, діяльність якого спрямовується і координується через міністерство оборони.

Назва «військова поліція» значною мірою умовна, оскільки, наприклад, в Україні орган, що виконує військово-поліцейські функції, має назву військової служби правопорядку, а в Польщі — Військової Жандармерії Війська Польського.

Створення органів військової поліції у багатьох країнах почалося в роки Другої світової війни та в повоєнний період.

Ця збірка пропонує історичну довідку щодо утворення, розвиток та сучасний стан Військової служби правопорядку у Збройних сил України; правову базу її діяльності і коментарі з роз'ясненнями основних моментів правового регулювання.

Видання розраховане на широкий загал зацікавлених читачів; військовозобов'язаних та військовослужбовців; працівників правоохоронних органів, органів правосуддя, практикуючих правників; здобувачів юридичної освіти та їх викладачів.

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА. УТВОРЕННЯ, РОЗБУДОВА ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

19 квітня у Збройних Силах України відзначається професійне свято — День Військової служби правопорядку в Збройних Силах України. Військова служба правопорядку у Збройних Силах України була створена відповідно до Закону України від 7 березня 2002 року «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України». Створення та розвиток Військової служби правопорядку здійснювалися у кілька етапів.

У квітні-грудні 2002 року було сформовано органи управління та відповідні структурні підрозділи, приведено у відповідність нормативно-правову базу. Тоді ж були сформовані Головне, Центральне, територіальні управління, Вінницький зональний відділ, Навчальний центр.

Також було проведено навчально-методичне забезпечення та створена система матеріально-технічного забезпечення життєдіяльності служби. Відповідно до плану заходів штабу Антитерористичного центру при СБУ, військовослужбовці служби щорічно беруть участь у проведенні понад 40 командно-штабних і тактичних занять з відповідної тематики на військових об'єктах. Наприклад, підрозділ спеціального призначення Кримського Територіального управління Військової служби правопорядку щорічно залучався до комплексу антитерористичних заходів під умовною назвою «Леґіон». Протягом року підрозділи служби стали учасниками понад 30 заходів з організації протидії диверсіям і терористичним актам під час роботи у військових частинах іноземних військових делегацій та інспекційних груп.

Військовослужбовці служби виконують відповідальні завдання й у складі українських миротворчих контингентів у гарячих точках світу.

Про реформування Військової служби правопорядку та перетворення її у Військову поліцію заговорили у 2008 році, коли у відповідності до Указу Президента України № 311/2008 від 8 квітня 2008 року «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» була поставлена задача: «Військова служба правопорядку у Збройних Силах України має бути перетворена у військову поліцію, яка здійснюватиме попередження, виявлення, розкриття злочинів та досудове розслідування справ про злочини проти встановленого порядку несення військової служби».

Справа дійшла навіть до законопроекту. У проєкті Закону України «Про військову поліцію» (народні депутати ВР VIII-го скликання Паламарчук М. П., Король В. М.) дається таке визначення військової поліції: «Військова поліція — військове правоохоронне формування, призначене для забезпечення правопорядку серед громадян України, які є військовослужбовцями, військовозобов'язаних та резервістів під час проходження ними зборів (далі — військовослужбовці), запобігання, виявлення кримінальних та інших правопорушень вчинених військовослужбовцями, а також працівниками та державними службовцями Міністерства оборони України і Збройних Сил України, їх розкриття і припинення, забезпечення безпеки дорожнього руху військових транспортних засобів, захисту прав і свобод військовослужбовців та військового майна від протиправних посягань, участі у протидії диверсійним проявам і терористичним актам та припиненні протиправних дій військовослужбовців і цивільних осіб на військових об'єктах».

У пояснювальній записці до проєкту було зазначено: «Військова поліція повинна мати статус військового формування із функціями забезпечення правопорядку та підпорядковуватись Міністру оборони України. Законопроектом передбачено надання повноважень слідчим Військової поліції на досудове розслідування злочинів проти встановленого порядку несення військової служби (військових злочинів), передбачених ст.ст. 402-421, 425-435 Кримінального кодексу України вчинених військовослужбовцями, а також злочинів, вчинених державними службовцями та працівниками МО України, ЗС України під час виконання ними службових обов'язків або в розташуванні військової частини чи на військових об'єктах, крім тих, які віднесені до підслідності інших органів досудового розслідування».

Висновок Головного науково-експертного управління ВР був у цілому негативним в основному через протиріччя та неузгодженості із чинним законодавством.

Стратегічним оборонним бюлетенем України 2016 року було передбачено перетворення Військової служби правопорядку у ЗСУ на Військову поліцію.

З різних причин об'єктивного і суб'єктивного характеру до практичного вирішення цього питання справа та й не дійшла. Хоча й нині діючий Президент України В. Зеленський теж долучався до цього процесу. Так у 2021 році за інформацією тодішнього Міністра оборони України А. Тарана планується створити військову поліцію, яка матиме повноваження здійснювати досудове слідство. Таран зазначив, що створення військової поліції допоможе прискорити розслідування багатьох випадків в зоні проведення ООС.

«Військова служба правопорядку не має права проводити досудове слідство. Саме тому в тому році був розроблений проєкт закону про

військову поліцію, в якому передбачено можливість надання права на проведення досудового слідства», — зауважив міністр.

За його словами, коли на Донбасі гине військовий, то доводиться чекати на прибуття органів правопорядку, адже зараз тільки вони можуть проводити розслідування, і, як наслідок, втрачається багато часу.

Проте й цього разу справа далі таких планів і розмов про плани теж не пішла, а війна у 2022 році поки поставила вирішення цього питання в режим очікування.

Указ Президента України

{Указ втратив чинність на підставі Указу Президента № 473/2021 від 17.09.2021}

Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 травня 2016 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України»

Відповідно до статті 107 Конституції України, частини другої статті 2 Закону України «Про основи національної безпеки України» постановляю:

1. Увести в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 травня 2016 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» (додається).

2. Схвалити Стратегічний оборонний бюлетень України (додається).

3. Кабінету Міністрів України забезпечити розроблення та внесення в установленому порядку законопроектів та програмних документів, спрямованих на реалізацію положень Стратегічного оборонного бюлетеня України.

4. Визнати таким, що втратив чинність, Указ Президента України від 29 грудня 2012 року № 771 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2012 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України».

5. Контроль за виконанням цього Указу покласти на Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

6. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України

м. Київ

6 червня 2016 року

№ 240/2016

П.ПОРОШЕНКО

СТРАТЕГІЧНИЙ ОБОРОННИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНИ

Вступ

Особливості проведення оборонної реформи в Україні обумовлені складною воєнно-політичною, оперативно-стратегічною та економічною ситуацією, яка склалася внаслідок збройної агресії Росії проти України, окупації Російською Федерацією частини суверенної території України — Автономної Республіки Крим та міста Севастополя. На частині території Донецької та Луганської областей триває інспірований та підтриманий Кремлем збройний конфлікт, який несе значну загрозу переростання у відкрите збройне протистояння між Україною та Російською Федерацією.

Проведена в рамках комплексного огляду сектору безпеки і оборони оцінка стану воєнної безпеки держави, а також набутий досвід участі Збройних Сил України у антитерористичній операції виявили низку проблем функціонування сил оборони в умовах існуючих та потенційних загроз, зокрема:

- відсутність чіткого розподілу відповідальності за формування та застосування сил оборони, що негативно позначається на здатності керівництва держави здійснювати ефективне управління у сфері оборони;

- відсутність об'єднаного керівництва силами оборони, яке здійснювалося б відповідно до принципів і стандартів, прийнятих державами — членами НАТО;

- надмірність обсягів та неактуальність нормативно-правової бази у сфері оборони;

- наявність корупційних проявів у системі забезпечення військ (сил), що знижує спроможності сил оборони щодо виконання покладених завдань;

- низька ефективність системи оперативного (бойового) управління, зв'язку, розвідки та спостереження;

- неспроможність ефективно реагувати на зростаючу кількість та потужність кібератак та протистояти кіберзлочинності;

- недосконалість процедур оборонного планування, їх недостатня узгодженість з бюджетним процесом, недосконалість механізмів програмного управління оборонними ресурсами;

невідповідність потужностей виробництва потребам оборонного замовлення, критичне фізичне і моральне зношення основних виробничих фондів;

недостатні оперативні (бойові, спеціальні) спроможності сил оборони;

відсутність ефективної об'єднаної системи логістики, яка здатна підтримувати роботу всіх складових сил оборони;

критично низький рівень оперативних запасів матеріально-технічних засобів;

відсутність автоматизованої системи управління у сфері матеріально-технічного забезпечення;

низька ефективність системи медичного забезпечення сил оборони;

невідповідність існуючої військової інфраструктури експлуатаційним вимогам, необхідність запровадження системи управління інфраструктурними проектами відповідно до євроатлантичних принципів і стандартів;

проблеми комплектування сил оборони особовим складом у ході часткової мобілізації, необхідність підвищення професійного рівня персоналу сил оборони, потреба у створенні достатнього військового резерву;

незавершеність переходу на контрактний принцип комплектування з дотриманням прийнятих в НАТО принципів кадрової політики.

Ураховуючи зазначені проблеми, оборонна реформа має відповідати актуальним потребам оборони України, сприяти зміцненню спроможностей сил оборони, підвищенню їх готовності до виконання завдань за призначенням та участі у проведенні спільних бойових дій (операцій) з підрозділами НАТО.

Стратегічний оборонний бюлетень слугуватиме дорожньою картою оборонної реформи з визначенням шляхів її впровадження на засадах і принципах, якими керуються держави — члени НАТО.

Здійснення оборонної реформи сприятиме:

вивченню та впровадженню найкращих світових практик і власного досвіду функціонування органів військового управління та виконання військами (силами) завдань з кризового реагування;

раціональному використанню кадрового потенціалу, сформованого за рахунок особового складу, який має бойовий досвід, набутий під час участі у контртерористичних операціях, а також професійно підготовленого у військових навчальних закладах держав — членів НАТО та ЄС;

ефективному використанню міжнародної матеріально-технічної допомоги, у тому числі отриманої від Сполучених Штатів Америки, держав — членів НАТО та Європейського Союзу, а також Трастових фондів НАТО, створених відповідно до положень Хартії про особливе партнерство між Україною та Організацією Північно-Атлантичного

договору на підтримку суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України;

тіснішій співпраці з НАТО, упровадженню стандартів Альянсу в усіх сферах військової діяльності та досягненню критеріїв, необхідних для набуття членства в Організації Північноатлантичного договору, в тому числі шляхом отримання безпосередньої допомоги від іноземних експертів (радників) з питань оборони;

консультативно-дорадчій, інформаційній та фінансовій підтримці сил оборони з боку громадянського суспільства та волонтерських рухів України.

I. Основні положення

1.1. Стратегічний оборонний бюлетень України (далі — Стратегічний бюлетень) є документом оборонного планування, який розроблено за результатами оборонного огляду з метою визначення основних напрямів реалізації воєнної політики України та розвитку сил оборони до кінця 2020 року.

Напрями розвитку сил оборони після 2020 року будуть визначені за результатами наступного оборонного огляду.

1.2. Правову основу Стратегічного бюлетеня складають Конституція України та закони України, Стратегія національної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 26 травня 2015 року № 287, Воєнна доктрина України, затверджена Указом Президента України від 24 вересня 2015 року № 555, та Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України, затверджена Указом Президента України від 14 березня 2016 року № 92, а також міжнародні договори України, згода на обов'язковість виконання яких надана Верховною Радою України.

1.3. Стратегічний бюлетень спрямований на забезпечення практичної реалізації положень Воєнної доктрини України та Концепції розвитку сектору безпеки і оборони України, визначає стратегічні й оперативні цілі оборонної реформи та очікувані результати їх досягнення з урахуванням актуальних воєнно-політичних загроз та викликів.

1.4. Стратегічний бюлетень визначає шляхи досягнення цілей оборонної реформи, зокрема щодо збільшення спроможностей сил оборони до рівня, що дасть змогу забезпечити виконання завдань оборони держави і відновлення її територіальної цілісності, активну участь у реалізації Спільної безпекової і оборонної політики Європейського Союзу та активне співробітництво з НАТО з досягненням критеріїв, необхідних для набуття повноправного членства в Організації Північноатлантичного договору.

1.5. На основі Стратегічного бюлетеня розробляються та реалізуються:

Державна програма розвитку Збройних Сил України, державні

програми розвитку інших складових сил оборони в частині залучення їх до виконання завдань оборони держави, які є підставою для розроблення відповідних планів утримання та розвитку складових сил оборони;

державні цільові оборонні програми, спрямовані на створення нових та модернізацію існуючих систем, комплексів і зразків озброєння та військової техніки, будівництво важливих військових об'єктів, розв'язання інших проблем у сфері оборони.

1.6. Стратегічний бюлетень підготовлено Комітетом реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України за участю центральних органів виконавчої влади, наукових установ, громадських організацій держави, вітчизняних та іноземних експертів (радників) з питань оборони, у тому числі експертів Спільної робочої групи Україна — НАТО з питань воєнної реформи високого рівня та представників Офісу зв'язку НАТО в Україні.

1.7. Визначення термінів, що використовуються у Стратегічному бюлетені, надано у Додатку 2.

II. Система управління силами оборони

2.1. Принцип об'єднаного керівництва силами оборони ґрунтується на Конституції України та законах України, відповідає державній політиці щодо дотримання норм міжнародного права та національним інтересам України, визначається Стратегією національної безпеки України, Воєнною доктриною України, Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони України та іншими нормативно-правовими актами України, що регулюють відносини у сфері національної безпеки. Передбачається здійснити адаптацію національного законодавства у сфері національної безпеки до євроатлантичних норм та стандартів.

2.2. В умовах інтенсивних демократичних, соціальних, державно-правових перетворень, що відбуваються наразі в Україні, суттєво зростає політична відповідальність влади перед народом щодо забезпечення обороноздатності держави.

Для узгодження з євроатлантичними нормами Україна посилить міжвідомчу координацію у сфері національної безпеки і оборони, координацію розвідувальної діяльності, взаємодію з питань моніторингу та оцінки обстановки, удосконалив систему управління та зв'язку, забезпечить розвиток системи кібернетичного захисту та стратегічних комунікацій.

У системі органів державної влади Верховна Рада України відіграє важливу роль, приймаючи своєчасні рішення, спрямовані на забезпечення обороноздатності держави. Президент України посідає особливе місце та відіграє вирішальну роль у питаннях зовнішньої політики, національної безпеки та оборони країни, забезпечення державної незалежності, територіальної цілісності України, дотримання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

2.3. Відповідно до Конституції України Верховна Рада України має повноваження щодо оголошення за поданням Президента України стану війни і укладення миру, схвалення рішення Президента України про використання Збройних Сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України. Верховна Рада України має повноваження за поданням Президента України призначати Міністра оборони України та звільняти його з посади. Верховна Рада України наділена повноваженнями затверджувати загальну структуру та чисельність Збройних Сил України, Служби безпеки України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також визначати їхні функції; схвалювати рішення про надання військової допомоги іншим державам, про направлення підрозділів Збройних Сил України до іншої держави чи про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України. Відповідно до євроатлантичних стандартів Україна посилюватиме цивільний демократичний контроль над Збройними Силами України та іншими складовими сил оборони за рахунок підвищення прозорості та цілісності оборонного планування й управління ресурсами, що дасть змогу Верховній Раді України більш ефективно реалізовувати свої повноваження у сфері оборони.

2.4. Президент України є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України. Уповноважений відповідно до Конституції України здійснювати керівництво у сфері національної безпеки і оборони, глава держави здійснює стратегічне керівництво силами оборони України, зокрема через Раду національної безпеки і оборони України та Міністра оборони України, який є членом Ради національної безпеки і оборони України.

2.5. Рада національної безпеки і оборони України відповідальна за координацію та контроль діяльності органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

2.6. Кабінет Міністрів України забезпечує державний суверенітет та економічну самостійність України, здійснення внутрішньої та зовнішньої політики держави, виконання Конституції та законів України, актів Президента України. Кабінет Міністрів України здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності та національної безпеки України, боєздатності та оснащення Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань.

Кабінет Міністрів України має визначити центральний орган виконавчої влади, відповідальний за формування та забезпечення реалізації державної військово-промислової політики, а також здійснювати загальне керівництво під час проведення оборонного огляду та оглядів системи мобілізаційної підготовки і мобілізації в Україні та оборонно-промислового комплексу.

Відповідно до найкращих світових практик в оборонно-промисловому комплексі повинно бути впроваджено механізм державно-приватного партнерства. Для узгодження з євроатлантичними нормами Україна повинна покращити координацію та імплементацію державних, державних цільових оборонних програм та річних національних програм співробітництва Україна — НАТО.

Відповідно до євроатлантичних норм та стандартів Кабінет Міністрів України повинен підвищити ефективність керівництва оборонно-промисловим комплексом України.

2.7. Міністр оборони України підпорядковуватиметься Президенту України — Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України, буде підзвітним Верховній Раді України та Кабінету Міністрів України.

Міністр оборони України є членом Ради національної безпеки і оборони України та очолює Міністерство оборони України — центральний орган виконавчої влади, у підпорядкуванні якого перебувають Збройні Сили України.

Міністр оборони України забезпечуватиме ефективний демократичний цивільний контроль над Збройними Силами України.

Він обійматиме найвищу цивільну посаду в Міністерстві оборони України та відповідатиме за формування політики держави у сфері оборони, оборонне планування, програмний та ресурсний менеджмент, у тому числі контроль за ефективним та належним використанням оборонних ресурсів, всебічним забезпеченням життєдіяльності, функціонуванням, розвитком та застосуванням Збройних Сил України.

Для узгодження з євроатлантичними нормами та стандартами до кінця 2018 року Україна посилить цивільний контроль над Збройними Силами України через Міністра оборони України та Міністерство оборони України, в тому числі шляхом призначення цивільних Міністра оборони України, його заступників та Державного секретаря Міністерства оборони України.

2.8. Планується до 2020 року ввести окремі посади «Головнокомандувач Збройних Сил України» та «Начальник Генерального штабу Збройних Сил України», які на цей час об'єднані. Це може відбутися раніше за умови зниження рівня воєнної загрози національній безпеці України (завершення в Україні особливого періоду).

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України є найвищою військовою посадовою особою в державі, підпорядкованою Президенту України та Міністру оборони України. Через Генеральний штаб Збройних Сил України він здійснює управління Збройними Силами України та координацію і контроль за виконанням завдань у сфері оборони органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та силами оборони у межах, визначених законами України і нормативно-правовими актами Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України з питань застосування сил оборони доповідатиме Президенту України — Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України та Міністру оборони України. Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України є головним військовим дорадником Президента України, Ради національної безпеки і оборони України та Міністра оборони України. Він підзвітний Президенту України та Міністру оборони України за досягнення військово-стратегічних цілей у сфері оборони військовими силами і засобами, а також підтримання спроможностей цих сил і засобів до застосування.

2.9. Перспективна система керівництва силами оборони буде побудована на новому розподілі завдань, функцій, повноважень, відповідальності та підзвітності у сфері оборони та відповідатиме принципам керівництва обороною, прийнятим у державах — членах НАТО.

Відповідно до євроатлантичних норм і стандартів до 2018 року буде виключено дублювання функцій Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, встановлено чіткий розподіл повноважень та відповідальності між ними. Це забезпечить відокремлення функції формування державної політики з питань національної безпеки у війсьній сфері, сфері оборони і військового будівництва від функції її реалізації, а також здійснення більш дієвого та ефективного керівництва з боку Міністерства оборони України процесами формування державної політики та планування.

2.10. Нові підходи щодо більш ефективного керівництва та координації виконання завдань у сфері оборони будуть реалізовані шляхом підвищення до 2018 року функціональної сумісності відповідних департаментів Міністерства оборони України та управлінь Генерального штабу Збройних Сил України, запровадження до 2019 року системи комплектування на ротаційній основі Міністерства оборони України військовослужбовцями, які представлятимуть Генеральний штаб Збройних Сил України, та Генерального штабу Збройних Сил України — цивільними державними службовцями, які представлятимуть Міністерство оборони України.

До 2020 року будуть відокремлені функції формування, підготовки

та розвитку військ (сил), які покладатимуться на Генеральний штаб і командування видів (окремих родів військ) Збройних Сил України, від функцій застосування переданих у підпорядкування військ (сил), які здійснюватиме Об'єднаний оперативний штаб Збройних Сил України.

Крім того, у перспективі планується інтегрувати Генеральний штаб Збройних Сил України в Міністерство оборони України.

2.11. Головнокомандувач Збройних Сил України буде найвищою військовою посадовою особою, підпорядкованою Президенту України та Міністру оборони України. На нього покладатиметься вся повнота повноважень щодо управління Збройними Силами України. Він відповідатиме за готовність до виконання покладених завдань, управління застосуванням Збройних Сил України та переданих в його підпорядкування сил і засобів інших складових сил оборони.

З 2020 року або раніше Головнокомандувач Збройних Сил України доповідатиме безпосередньо Міністру оборони України з питань повсякденної діяльності Збройних Сил України та ведення поточних операцій Збройних Сил України та переданих в його підпорядкування сил і засобів інших складових сил оборони. У разі введення воєнного чи надзвичайного стану Головнокомандувач Збройних Сил України та Міністр оборони України доповідатимуть з цих питань Президенту України.

2.12. Начальник Генерального штабу Збройних Сил України підпорядковуватиметься Головнокомандувачу Збройних Сил України та відповідатиме за виконання завдань і функцій, покладених на Генеральний штаб Збройних Сил України, у тому числі щодо визначення вимог до спроможностей сил оборони, потреб у ресурсах, необхідних для належного виконання завдань Збройними Силами України та іншими складовими сил оборони, стратегічного планування застосування та розвитку Збройних Сил України, їх технічного оснащення, підготовки та всебічного забезпечення.

Генеральний штаб Збройних Сил України буде головним військовим органом з планування оборони держави, стратегічного планування застосування Збройних Сил України та визначених сил і засобів інших складових сил оборони, координації і контролю за виконанням завдань у сфері оборони органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та силами оборони у межах, визначених законами України і нормативно-правовими актами Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України. Генеральний штаб Збройних Сил України в особливий період є робочим органом Ставки Верховного Головнокомандувача і виконує функції стратегічного керівництва Збройними Силами України, іншими складовими сил оборони.

2.13. Командувач об'єднаних сил підпорядковуватиметься Головнокомандувачу Збройних Сил України та здійснюватиме через Об'єднаний

оперативний штаб Збройних Сил України планування застосування та безпосереднє управління об'єднаними силами і засобами Збройних Сил України, які передані у його підпорядкування, та інших складових сил оборони, а також українськими національними контингентами і персоналом, які беруть участь у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки.

2.14. Командувачі видів (окремих родів військ) Збройних Сил України підпорядковуватимуться Головнокомандувачу Збройних Сил України та відповідатимуть за розвиток підпорядкованих їм військ (сил), їхнє технічне оснащення та всебічне забезпечення, підготовку та готовність до виконання покладених завдань, управління ними під час проведення видових операцій (силами та засобами відповідного виду або окремого роду військ).

2.15. Керівники органів управління інших складових сил оборони братимуть участь у плануванні оборони держави та визначенні вимог до спроможностей сил оборони, погоджуватимуть з Генеральним штабом Збройних Сил України програми і плани розвитку відповідних складових сил оборони, їх технічного оснащення, підготовки, всебічного забезпечення та виконання завдань з оборони держави, а також здійснюватимуть управління застосуванням підпорядкованих сил і засобів. Відповідно до євроатлантичних норм буде посилено міжвідомчу координацію та поєднання спроможностей сил оборони для підвищення ефективності їх застосування та заощадження ресурсів.

III. Механізм імплементації оборонної реформи

3.1. Імплементація реформ протягом тривалого часу була викликом для України та пов'язана із багатьма помилками у минулі роки. Тому особлива увага приділяється саме створенню спеціального механізму імплементації, який складається з таких елементів.

Рамковий механізм управління оборонною реформою базується на оцінці стану досягнення конкретних показників, у зв'язку з чим очікувані результати проведення реформ структуровані у Стратегічному бюлетені у вигляді ієрархії цілей. Єдина всеосяжна мета оборонної реформи розподілена на п'ять стратегічних цілей, імплементація яких є необхідною та достатньою умовою для її досягнення. Кожна стратегічна ціль, у свою чергу, розподілена на декілька оперативних цілей, імплементація яких є необхідною та достатньою умовою для досягнення цієї стратегічної цілі.

3.2. Єдиною всеосяжною метою оборонної реформи є розвиток відповідно до євроатлантичних норм та критеріїв членства в НАТО спроможностей Міністерства оборони України, Збройних Сил України та інших складових сил оборони, необхідних для адекватного реагування на загрози національній безпеці у воєнній сфері, захисту України,

її суверенітету, територіальної цілісності та непорушності (недоторканості) кордонів, підтримки міжнародного миру та безпеки.

3.3. Організаційний механізм упровадження оборонної реформи

Рада національної безпеки і оборони України відповідно до Конституції України є координаційним і контрольним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України.

Відповідно до цього Рада національної безпеки і оборони України здійснює загальний моніторинг ефективності заходів з упровадження оборонної реформи.

Національна рада реформ як спеціальний консультативно-дорадчий орган при Президентові України забезпечує координацію заходів стратегічного планування, впровадження в Україні єдиної державної політики реформ та їх реалізації.

Забезпечення координації, моніторинг та оцінка оборонної реформи здійснюється Комітетом реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України (далі — Комітет реформ) під головуванням Міністра оборони України. До складу Комітету реформ включаються представники Міністерства оборони України, інших центральних органів виконавчої влади, Збройних Сил України, інших складових сил оборони, радники від держав — членів НАТО, народні депутати України, волонтери та представники організацій громадянського суспільства. Спеціально призначений для імплементації Стратегічного бюлетеня Комітет реформ має відповідну структуру, що складається з п'яти підкомітетів, кожен з яких очолюється посадовою особою, особисто відповідальною та підзвітною за успішну та вчасну імплементацію відповідної стратегічної цілі. Комітет реформ звітує особисто Міністру оборони України щодо досягнень та проблемних питань у ході виконання заходів реформування. Періодичність та перелік питань звітування будуть визначені встановленим порядком. Комітет реформ забезпечує Міністра оборони України необхідними матеріалами для інформування Національної ради реформ щодо стану впровадження оборонних реформ та визначення необхідних заходів у рамках міжвідомчої взаємодії для забезпечення реалізації розпочатих ініціатив з реформування.

Через робочі групи кожний підкомітет Комітету реформ здійснюватиме вичерпний аналіз можливих варіантів досягнення визначених стратегічних цілей, ураховуючи обмеження, стримуючі фактори, передбачення та рекомендації керівництва. У робочих групах здійснюються відкриті та прозорі обговорення за результатами оцінки проведення заходів оборонної реформи та визначаються директивні вказівки щодо підготовки пропозицій стосовно внесення необхідних змін до: а) національної нормативно-правової бази; б) організаційних структур, їх повноважень та підзвітності; в) системи менеджменту та керівництва; г) доктринальних документів, формування військ (сил) та їх застосування;

г) підготовки військ (сил); д) ресурсів; е) особового складу; є) інфраструктури; ж) взаємосумісності; з) вимог щодо спроможностей та їх розвитку.

Результати зазначених оцінок використовуються для розробки Державної програми розвитку Збройних Сил України до 2020 року, а також інших державних та державних цільових оборонних програм. Передбачається впровадити систему програмного менеджменту для спільної координації та узгодженості всіх програм складових сил оборони.

Комітет реформ тісно співпрацює з Комітетом Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони, Апаратом Ради національної безпеки і оборони України, відповідними урядовими комітетами щодо моніторингу процесу реформування та оцінки стану його імплементації, а також розроблення законодавчої та нормативно-правової бази, необхідної для такої імплементації.

Кожен підкомітет Комітету реформ здійснюватиме через свої робочі групи координацію, моніторинг та оцінку імплементації визначених оперативних цілей.

Комітет реформ відіграватиме ключову роль у забезпеченні координації (та уточненні потреб) отримання міжнародної допомоги на підтримку виконання заходів оборонної реформи України відповідно до цілей та завдань, визначених Стратегічним бюлетенем. Міжнародна спільнота держав-донорів заохочуватиметься до узгодження програм допомоги з пріоритетами, визначеними у Стратегічному бюлетені, та встановлення тісних робочих контактів з відповідними підкомітетами та робочими групами.

3.4. Юридичне забезпечення заходів реформування

Для забезпечення проведення оборонної реформи в Україні, поступового нарощування оперативних спроможностей Збройних Сил України, інших складових сил оборони, впровадження стандартів НАТО та більш раціонального використання оборонних ресурсів передбачається внести зміни до законів України та інших нормативно-правових актів за такими напрямками:

законодавче врегулювання повноважень та порядку здійснення керівництва силами оборони Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України та Головнокомандувачем Збройних Сил України, а також створення та функціонування Ставки Верховного Головнокомандувача з урахуванням принципів, прийнятих у державах — членах НАТО;

уточнення основних функцій та завдань Міністерства оборони України, Генерального штабу Збройних Сил України, а також інших складових сил оборони на стратегічному, оперативному та тактичному рівнях;

перегляд та доповнення положень законодавства України у сфері

оборони, ураховуючи нові форми і способи ведення операцій (бойових, спеціальних дій), удосконалення питань організації та ведення територіальної оборони України, створення та підготовки військового резерву;

унормування змін щодо вдосконалення організаційних структур сил оборони та оптимізації кількості особового складу, включаючи зміни загальної структури Збройних Сил України з урахуванням створення Сил спеціальних операцій та Високомобільних десантних військ;

законодавче та нормативно-правове врегулювання питань функціонування системи управління силами оборони;

внесення змін до військової термінології відповідно до норм та стандартів НАТО;

законодавче врегулювання процедур стандартизації та приведення їх у відповідність із вимогами держав — членів НАТО;

розвиток законодавства, за яким буде приведено у відповідність курси і ступені, здобуті українськими військовослужбовцями в західних військових установах або в навчальних закладах держав — членів НАТО, із курсами і ступенями української системи військової освіти;

законодавче врегулювання змін у процедурах проведення державних закупівель у сфері оборони;

нормативно-правове врегулювання питань системи матеріально-технічного забезпечення сил оборони з урахуванням євроатлантичного досвіду;

внесення змін до нормативно-правових актів щодо обсягів та порядку утримання оперативних запасів;

нормативно-правове врегулювання та створення системи медичного забезпечення військ (сил) з урахуванням євроатлантичного досвіду, у тому числі запровадження надання ефективної та кваліфікованої медичної допомоги, медичної реабілітації та оздоровлення військовослужбовців, удосконалення процедур замовлення і постачання медичного майна та медичної техніки;

удосконалення нормативно-правової бази щодо посилення демократичного цивільного контролю над сектором безпеки і оборони України за принципами, які впроваджено у державах — членах НАТО;

удосконалення законодавства щодо функціонування системи оборонного планування як складової системи планування у секторі безпеки і оборони, що, у свою чергу, є складовою національної системи державного прогнозування та стратегічного планування;

зменшення кількості концептуальних, програмних і планувальних документів щодо розвитку сил оборони, удосконалення порядку їх затвердження керівництвом держави та забезпечення оперативності щодо внесення необхідних змін;

розроблення нормативно-правових актів, спрямованих на підвищення ефективності реалізації військово-технічної політики, подаль-

шого розвитку оборонно-промислового комплексу та довгострокових стратегічних документів, що спрямовані на розвиток озброєння та військової техніки для сил оборони;

удосконалення нормативно-правових актів у сфері мобілізаційної підготовки та мобілізації в державі з урахуванням набутого досвіду проведення заходів часткової мобілізації;

перегляд критеріїв щодо віднесення до відомостей, що становлять державну таємницю, закупівлі продукції оборонного призначення;

розроблення нових та внесення змін до чинних законів, інших нормативно-правових актів у сферах телекомунікацій, користування радіочастотним ресурсом України, спеціальних інформаційно-телекомунікаційних систем, криптографічного та технічного захисту інформації, безпеки державних електронних інформаційних ресурсів та протидії технічним розвідкам;

удосконалення законодавства з питань протидії корупції, посилення соціального захисту військовослужбовців і членів їх сімей, підтримання необхідного рівня соціальних стандартів військової служби та служби у військовому резерві;

урегулювання на законодавчому рівні питань організації душпастирської служби у Збройних Силах України та інших військових формуваннях України.

Додатково передбачається, що під час впровадження заходів оборонної реформи будуть за необхідності вноситися зміни до інших законів, нормативно-правових актів та концептуальних документів.

3.5. Сприятливі та негативні фактори

Реалізації завдань оборонної реформи сприятимуть такі фактори:

вивчення та впровадження досвіду функціонування органів військового управління та виконання завдань військами (силами) під час реагування на кризові ситуації;

використання кадрового потенціалу персоналу, який має бойовий досвід участі в антитерористичній операції та фахову підготовку у військових навчальних закладах країн — членів НАТО та ЄС;

підтримка суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України з боку США, держав — членів НАТО, Європейського Союзу;

поглиблена співпраця з державами — членами НАТО, впровадження стандартів НАТО в усі сфери військової діяльності та досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства;

ЗМІСТ

ВСТУП	3
ІСТОРИЧНА ДОВІДКА. УТВОРЕННЯ, РОЗБУДОВА ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ	4
Указ Президента України «Про Стратегічний оборонний бюлетень України»	7
Вступ.....	8
I. Основні положення.....	10
II. Система управління силами оборони.....	11
III. Механізм імплементації оборонної реформи.....	16
IV. Мета та стратегічні цілі оборонної реформи.....	22
VI. Заключна частина (прикінцеві положення).....	33
ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА ПРАВОПОРЯДКУ У ЗСУ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ	34
Організація патрульно-постової служби ВСП.....	39
Військові адміністративні правопорушення.....	44
Застосування спеціальних засобів військовослужбовцями ВСП у ЗСУ під час здійснення ними службових обов'язків.....	46
Спецназ Військової служби правопорядку у ЗСУ.....	48
ОСНОВНІ НОРМАТИВНІ АКТИ, ЯКІ РЕГУЛЮЮТЬ ДІЯЛЬНІСТЬ ВСП У ЗСУ	49
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України»	49
РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ	50
Стаття 1. Статус і призначення Військової служби правопорядку у Збройних Силах України.....	50
Стаття 2. Правова основа та принципи діяльності Служби правопорядку.....	50
Стаття 3. Основні завдання Служби правопорядку.....	50
Стаття 4. Сприяння Службі правопорядку у виконанні нею своїх завдань.....	52
Стаття 5. Організація Служби правопорядку.....	52
Стаття 6. Залучення до виконання окремих завдань по забезпеченню правопорядку і військової дисципліни військовослужбовців інших військових частин Збройних Сил України.....	54
РОЗДІЛ II. ПРАВА І ФУНКЦІЇ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ	54
Стаття 7. Права військовослужбовців Служби правопорядку.....	54
Стаття 8. Функції Служби правопорядку.....	59
РОЗДІЛ III. ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ФІЗИЧНОГО ВПЛИВУ, СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАСОБІВ І ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ	61
Стаття 9. Умови і межі застосування заходів фізичного впливу, спеціальних засобів і вогнепальної зброї.....	61

Стаття 10. Застосування спеціальних засобів під час здійснення службових обов'язків.....	62
Стаття 11. Застосування вогнепальної зброї.....	63
РОЗДІЛ IV. КОМПЛЕКТУВАННЯ ОСОБОВИМ СКЛАДОМ, ПРОХОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ У СЛУЖБІ ПРАВОПОРЯДКУ.....	64
Стаття 12. Особовий склад Служби правопорядку.....	64
Стаття 13. Проходження військової служби у Службі правопорядку.....	65
РОЗДІЛ V. СОЦІАЛЬНИЙ І ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТА ПРАЦІВНИКІВ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ.....	65
Стаття 14. Соціальний і правовий захист військовослужбовців, членів їх сімей та працівників Служби правопорядку.....	65
Стаття 15. Відповідальність військовослужбовців Служби правопорядку.....	65
РОЗДІЛ VI. КОНТРОЛЬ І НАГЛЯД ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ СЛУЖБИ ПРАВОПОРЯДКУ.....	65
Стаття 16. Контроль за діяльністю Служби правопорядку.....	65
РОЗДІЛ VII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ.....	66
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України».....	67
ВСТУП.....	69
ВІЙСЬКОВА ПРИСЯГА.....	70
ЗОВОВ'ЯЗАННЯ ІНОЗЕМЦЯ ТА ОСОБИ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА.....	70
БОЙОВИЙ ПРАПОР ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ.....	70
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ.....	71
ЧАСТИНА I. ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ ТА ВІДНОСИНИ МІЖ НИМИ.....	72
РОЗДІЛ 1. ОБОВ'ЯЗКИ, ПРАВА ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	72
Загальні положення.....	72
Загальні обов'язки військовослужбовців.....	73
Права військовослужбовців.....	74
Начальники та підлеглі, старші та молодші за військовим званням.....	76
Відрекомендування командирам (начальникам) та особам, які прибули для інспектування (перевірки).....	79
Про військову ввічливість і поведінку військовослужбовців.....	81
РОЗДІЛ 2. ЗАГАЛЬНІ ОБОВ'ЯЗКИ КОМАНДИРІВ (НАЧАЛЬНИКІВ).....	83
РОЗДІЛ 3. ОБОВ'ЯЗКИ ПОСАДОВИХ ОСІБ, ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ РЯДОВОГО СКЛАДУ.....	88
Головний сержант (головний старшина) бригади (полку, корабля 1 і 2 рангу, окремого батальйону).....	92
Начальник штабу бригади (полку, окремого батальйону).....	95
Заступник командира бригади (полку, окремого батальйону).....	98

Заступник командира бригади (полку, окремого батальйону) з морально-психологічного забезпечення.....	100
Заступник командира бригади (полку, окремого батальйону) з озброєння (інженерно-авіаційної служби) — начальник технічної частини.....	103
Заступник командира бригади (полку, окремого батальйону) з тилу.....	105
Начальник артилерії бригади.....	108
Командир дивізіону — начальник протиповітряної оборони бригади.....	109
Начальник служби бригади*.....	110
Начальник інженерної служби бригади.....	112
Начальник служби радіаційного, хімічного, біологічного захисту — начальник служби екологічної безпеки бригади.....	113
Начальник медичної служби бригади.....	114
Начальник медичної служби полку (окремого батальйону, батальйону).....	116
Помічник командира бригади з фінансово-економічної роботи — начальник фінансової служби.....	118
Начальник фізичної підготовки і спорту бригади.....	119
Начальник розвідки бригади.....	120
Начальник зв'язку бригади.....	121
Начальник служби метрології та стандартизації (метролог) бригади.....	121
Начальник служби ракетно-артилерійського озброєння бригади.....	122
Начальник бронетанкової служби бригади.....	123
Начальник автомобільної служби бригади.....	124
Начальник служби пально-мастильних матеріалів бригади.....	125
Начальник продовольчої служби бригади.....	125
Начальник речової служби бригади.....	126
Помічник командира бригади з правової роботи (юрисконсульт бригади).....	127
Військовий капелан бригади, батальйону.....	129
Командир батальйону (корабля 3 рангу).....	130
Головний сержант (головний старшина) батальйону (дивізіону, ескадрильї, корабля 2 рангу, бойової частини корабля 1 рангу).....	132
Начальник штабу батальйону.....	135
Заступник командира батальйону.....	136
Заступник командира батальйону (корабля 3 рангу) з морально-психологічного забезпечення.....	137
Начальник медичного пункту бригади (полку, окремого батальйону, батальйону).....	142
Начальник медичної служби батальйону (дивізіону, окремої роти) — фельдшер.....	145
Командир роти (корабля 4 рангу).....	146
Головний сержант роти (батареї).....	149
Заступник командира роти.....	152
Заступник командира роти з морально-психологічного забезпечення.....	153
Заступник командира роти з озброєння (технічної частини, старший технік)*.....	156
Сержант-інструктор (старшина-інструктор) навчальної роти (навчальної батареї).....	157
Інструктор із тактичної медицини роти (батареї).....	161
Командир взводу (групи, башти).....	162

Сержант із матеріального забезпечення роти (батарей), старшина роти (батарей).....	164
Головний сержант взводу (обслуги, заступник командира взводу).....	165
Інструктор (старший інструктор, сержант-інструктор) навчального взводу.....	169
Командир відділення.....	172
Загальні обов'язки військовослужбовців рядового складу.....	175
ЧАСТИНА 2. ВНУТРІШНІЙ ПОРЯДОК.....	176
Загальні положення.....	176
РОЗДІЛ 4. РОЗМІЩЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	177
Загальні положення.....	177
Утримання приміщень.....	183
Опалення приміщень.....	186
Провітрювання приміщень.....	186
Освітлення приміщень.....	187
Розміщення у населених пунктах.....	187
Пожежна безпека.....	188
Природокористування та охорона довкілля.....	191
РОЗДІЛ 5. РОЗПОДІЛ ЧАСУ І ПОВСЯКДЕННИЙ ПОРЯДОК.....	191
Загальні положення.....	191
Підйом, ранковий огляд і вечірня повірка.....	194
Навчальні заняття.....	196
Сніданок, обід і вечеря.....	197
Звільнення з розташування військової частини.....	198
Відрадженьня, відправлення і прямування підрозділів (команд).....	200
Відвідування військовослужбовців.....	201
РОЗДІЛ 6. ЗБЕРЕЖЕННЯ І ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	202
Загальні положення.....	202
Створення здорових умов служби і побуту військовослужбовців.....	202
Загартування і фізичний розвиток військовослужбовців.....	203
Санітарно-гігієнічні і протиепідемічні заходи.....	204
Лікувально-профілактичні заходи.....	205
Лазно-пральне обслуговування.....	210
РОЗДІЛ 7. ДОБОВИЙ НАРЯД.....	211
Загальні положення.....	211
Черговий підрозділ.....	213
Порядок призначення нарядів та звітність щодо них.....	214
Підготовка добового наряду.....	214
Розвід добового наряду.....	215
Обов'язки військовослужбовців добового наряду.....	216
Загальні положення.....	216
Черговий частини.....	217
Помічник чергового частини.....	221

Черговий контрольно-пропускного пункту.....	222
Помічник чергового контрольно-пропускного пункту.....	223
Черговий батальйону (підрозділів забезпечення військової частини).....	224
Черговий роти.....	224
312. Черговий роти зобов'язаний.....	225
Днювальний роти.....	227
Черговий їдальні.....	228
Черговий фельдшер (санітарний інструктор) медичного пункту.....	230
Днювальний медичного пункту.....	231
Черговий штабу частини.....	232
Пожежний наряд.....	233
Черговий сигналіст-барабанщик.....	233
Розділ 8. Підйом за бойовою тривоною і збір.....	234
ЧАСТИНА 3. БОЙОВЕ ЧЕРГУВАННЯ, ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ СЛУЖБИ В ПАРКАХ, ПІД ЧАС РОЗТАШУВАННЯ ВІЙСЬК НА ПОЛІГОНАХ ТА ЇХ ПЕРЕВЕЗЕННЯ.....	235
РОЗДІЛ 9. БОЙОВЕ ЧЕРГУВАННЯ.....	235
РОЗДІЛ 10. ВНУТРІШНЯ СЛУЖБА В ПАРКАХ.....	237
Загальні положення.....	237
Черговий парку.....	241
Днювальний парку.....	243
Механік-водій (водій) чергового тягача.....	244
РОЗДІЛ 11. ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ СЛУЖБИ ПІД ЧАС РОЗТАШУВАННЯ ВІЙСЬК НА ПОЛІГОНАХ (У ТАБОРАХ).....	244
Загальні положення.....	244
Розташування військової частини табором (у наметах).....	246
Виклик чергових на лінію.....	247
РОЗДІЛ 12. ОСОБЛИВОСТІ ВНУТРІШНЬОЇ СЛУЖБИ ПІД ЧАС ПЕРЕВЕЗЕННЯ ВІЙСЬК.....	248
Загальні положення.....	248
Начальник військового ешелону (команди).....	250
Заступник начальника військового ешелону з постачання.....	253
Командир роти.....	254
Черговий військового ешелону.....	256
Днювальний вагона (корабельного приміщення) з людьми, салону літального апарата.....	256
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про Дисциплінарний статут Збройних Сил України».....	293
РОЗДІЛ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ.....	295
РОЗДІЛ ІІ. ЗАОХОЧЕННЯ.....	300
Права командирів (начальників) щодо застосування заохочень до підлеглих військовослужбовців.....	302

Порядок застосування заохочень.....	303
РОЗДІЛ III. СТЯГНЕННЯ ЗА ПОРУШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ.....	307
Дисциплінарні стягнення, що накладаються на військовослужбовців.....	309
Права командирів (начальників) накладати дисциплінарні стягнення на підлеглих військовослужбовців.....	310
Накладення дисциплінарних стягнень в особливих випадках.....	312
Порядок накладення дисциплінарних стягнень.....	314
РОЗДІЛ IV. ОБЛІК ЗАОХОЧЕНЬ ТА ДИСЦИПЛІНАРНИХ СТЯГНЕНЬ.....	320
РОЗДІЛ V. ПРОПОЗИЦІЇ, ЗАЯВИ ТА СКАРГИ.....	322
ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 8 липня 2020 р. № 573 про «Питання запровадження та здійснення деяких заходів правового режиму воєнного стану».....	328
ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 27 вересня 2017 р. № 733 «Про затвердження Положення про організацію оповіщення про загрозу виникнення або виникнення надзвичайних ситуацій та зв'язку у сфері цивільного захисту».....	337
Загальна частина.....	338
Організація та забезпечення оповіщення про загрозу виникнення або виникнення надзвичайних ситуацій.....	340
Порядок оповіщення у разі загрози виникнення або виникнення надзвичайної ситуації.....	349
Організація зв'язку у разі загрози виникнення або виникнення надзвичайних ситуацій.....	353
Забезпечення функціонування апаратури і технічних засобів автоматизованих систем централізованого оповіщення та зв'язку, контроль за їх станом.....	354
ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 18 січня 2003 р. N 83 «Про затвердження Правил застосування спеціальних засобів військовослужбовцями Військової служби правопорядку у Збройних Силах України під час здійснення службових обов'язків».....	357
НАКАЗ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ від 10.10.2016 № 515 «Про затвердження Інструкції про організацію патрульно-постової служби Військовою службою правопорядку у Збройних Силах України».....	364
I. Загальні положення.....	366
II. Планування заходів патрульно-постової служби в органах управління Служби правопорядку.....	371
III. Організація підготовки і допуску особового складу до несення патрульно-постової служби.....	381
IV. Розвід патрулів.....	388

V. Організація контролю за несенням патрульно-постової служби та заходів з методичної підготовки.....	390
VI. Загальні обов'язки особового складу патруля.....	394
VII. Права особового складу патруля.....	399
VIII. Дії патрулів та посадових осіб Служби правопорядку щодо застосування заходів адміністративного примусу.....	401
IX. Порядок оформлення та передачі матеріалів про адміністративні правопорушення.....	423
X. Дії патрулів Служби правопорядку під час несення служби на автомобілі.....	425
СУДОВА ПРАКТИКА.....	428

НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНИЙ ПОСІБНИК

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА ПРАВОПОРЯДКУ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН,
ОСНОВНІ НОРМАТИВНІ АКТИ,
КОМЕНТАРІ І РОЗ'ЯСНЕННЯ,
СУДОВА ПРАКТИКА

Оригінал-макет підготовлено
ТОВ Видавничий дім «Професіонал»

Підписано до друку 14.06.2022. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Minion Pro.
Умовн. друк. арк. 30,85

ТОВ «Видавничий дім «Професіонал»

Свідectво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції серія ДК № 1533

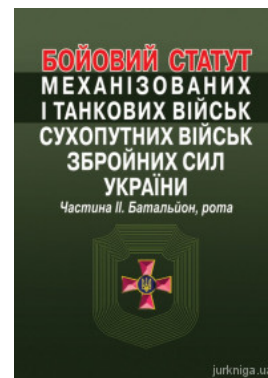
Книги, які можуть вас зацікавити

Статути Збройних сил України. Збірник законів. Алерта

Закон України "Про військовий обов'язок і військову службу". Алерта

Бойовий статут механізованих і танкових військ сухопутних військ збройних сил України. Частина 2 (батальйон, рота). Алерта

Бойовий статут механізованих і танкових військ сухопутних військ збройних сил України. Частина 3 (взвод, відділення, екіпаж). Алерта

Національний український спротив. Законодавство. Роз'яснення. Зразки документів

Закон України "Про публічні закупівлі"

Перейти до галузі права
Військове право

Перейти на сайт →